

[Christmas Møller.]

rettere, end at det eneste, der sker ved denne Lejlighed, er, at Respekten for Valgdagen fandt sit Udtryk i Landstinget i forrige Uge, i Folketinget i Dag.

Rager: Idet jeg anbefaler at stemme for Lovforslaget i den Affattelse, i hvilken det nu foreligger, skal jeg til denne Anbefaling knytte nogle ganske enkelte Bemærkninger. Det forekommer mig i første Række naturligt at udtale en Anerkendelse over for den Opfattelse af den politiske Situation, som har givet sig til Kende i Det konservative Folkeparti. Jeg forstaaer, at Partiet ønsker at staa og markere stærkt, at det staaer paa et parlamentarisk Grundlag og derfor agter at respektere Valgdagen. Hvor meget eller hvor lidt Valgdagen i det hele har sagt, kan der maaske være Meningsforskel om, men at den har udtalt sig med Hensyn til Valutaloven, er der ingen Tvivl om, det erkender Det konservative Folkeparti ogsaa ved sin Holdning. Det kan kun virke forstemmende at se, at Venstre, der dog oprindeligt her i Landet var det Parti, som havde Respekt for Parlamentarismen, nu er naaet til, at Det konservative Folkeparti skal vise det, hvad Vej Parlamentarismen peger. Det maa Venstre naturligvis selv om. Venstre arbejder, synes det mig, maalbevidst i disse Aar, og Valgresultatet følger saa sikkert efter Arbejdet som Amen i Kirken. Venstre høster i Sandhed, som det har saaet.

Jeg forstaaer ikke Det konservative Folkepartis Stilling til Spørgsmaalet om Rigsdagens Valutaudvalg. Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller udtalte, at han ved første Behandling her i sin Tid om Loven havde sagt til Handelsministeren, at han lige saa vel kunde udtage Rigsdagens Valutaudvalg her i Folketinget som vente til Landstinget med at faa det taget ud. Jeg er ganske uenig i denne Betragtning. Det er ganske naturligt, at naar Rigsdagens Valutaudvalg skulde forsvinde, og naar Regeringspartierne ikke ønskede at være dem, der tog Ansvar for dets Forsvinden, da maatte det ske oppe i Landstinget, det er politisk ganske naturligt, selv om det naturligvis for Det konservative Parti bliver parlamentarisk ubekvemmere, end hvis man havde bøjet sig for et Krav her. Det vil dog for mig være et Spørgsmaal, om Tilslutningen til Regeringens Forslag, som gav sig til Kende ved Valget, var blevet netop saa stor, hvis man tænker sig, at Regeringen havde forelagt Forslaget uden Rigsdagens Valutaudvalg. Jeg gad se, hvilken Agitation der da var blevet ført mod Forslaget under

Valgkampagnen; jeg har vist Lov til at vente, at den havde været stærk, ud fra den Baggrund, jeg har, nemlig Valgkampagnen i 1932, der blev ført mod den daværende Handelsminister Hauge, som „Diktator“, til Trods for at det ærede Medlem dengang havde Rigsdagens Valutaudvalg ved sin Side. At det sagligt er uheldigt, at Rigsdagens Valutaudvalg falder bort, vil jeg bestemt hævde, for gennem dette var det muligt at holde Partierne orienteret, i store Linier i hvert Fald, med Hensyn til, hvad der skete ved Valutalovens Administration.

Jeg kan derfor kun se Ønsket om, at dette Udvalg skal falde bort, som et Krav, der er rejst fra de Konservative, formelt dækkende sig under, at man ikke vil have noget Ansvar — hvilket man jo heller ikke havde, naar man tog Afstand fra de Beslutninger, der blev truffet i Valutaudvalget —, men i Virkeligheden fordi Det konservative Folkeparti ønsker at kunne bevæge sig ude paa den fuldstændig uhemmede Kritiks Linie og derigennem være i Stand til at gøre vor Stilling, som kan være vanskelig nok, endnu vanskeligere paa disse Omraader. Det er efter mit Skøn ogsaa i Modstrid med en Forfatning, der gennem Forholdstalsvalgene giver Mindretallene en berettiget Indflydelse. Naar særlige Forhold er inde, som kræver, at Ting, der normalt vilde blive undergivet Lovgivning, maa undergives administrativ Behandling, er det kun naturligt, at det Folketing, som derved paa visse Omraader giver sin Lovgivningsret fra sig, følger den Maade, hvorpaa Administrationen sker, gennem et Udvalg, saaledes som det tidligere er sket, et Udvalg, som man jo fra første Færd fra alle Sider var enig om var naturligt og rigtigt.

Det konservative Folkeparti har altsaa ønsket at indtage dette andet Standpunkt, og jeg maa dertil sige, at jeg kun har hørt Forundring over det fra alle Kredse, hvor denne Sag har været diskuteret, ogsaa fra Kredse, der staaer Det konservative Folkeparti nær. Jeg tror, det vil koste en Del Besvær at overbevise de paagældende Kredse om, at der her er handlet sagligt rigtigt; jeg tror, man mere vil se det som en ikke velovervejede politisk Handling.

Til Slut bliver jeg nødt til at udtale en Beklagelse over, at Grosserer-Societetet i Handlinger, foretaget i de allersidste Dage, efter mit Skøn, et Skøn, som deles af forskellige Brancher, har udvist en Optræden, der ikke vidner om, at det i tilstrækkelig høj Grad er sig sit Ansvar bevidst.